

Селимински е взелъ участие въ самата война като дружиненъ лѣкаръ на българския баталионъ. Като такъвъ, ние го срѣщаме въ Кишеневъ и на отпускъ въ Киевъ (1855 г.). Съ руски указъ отъ 1856 г. той се удостоилъ съ два сребърни медала за указани отъ него заслуги. Съ разформирването на баталиона, Селимински се установява въ *Болградъ*, пакъ като окръженъ лѣкаръ. Въ 1863 г., 1-ий Май, прѣдставилъ се на комисията за тържествата въ *Прага*, като пръвъ и единъчкъ български делегатъ по случай отпразнуването хилядо-годишнината отъ покръстването на славянитѣ. Изпратенъ е билъ отъ българската община въ *Браила*, която е била и най-добрѣ организирана на врѣмето си. Отъ тукъ той се озовава въ Парижъ и прѣзъ августъ сжщата година връща се въ Ромжния на държавна служба, вѣроятно въ Букурещъ (Твърдението на *Доброплодни*, въ автобиографията си, че Селимински е слѣдвалъ медицината въ Парижъ, е погрѣшно. Колкото пъкъ за това, че Селимински е билъ готвенъ отъ парижкитѣ българи да се прѣстори на гръцки владика и постъпи на служба у цариградската патриаршия и по тоя начинъ да рѣши черковния ни въпросъ — всичко това е загадъчно у *Доброплодни*).

Слѣдъ това той пакъ се появява въ Болградъ, като окръженъ лѣкаръ, и отъ рѣчитѣ му при раздаването на наградитѣ се въхищаватъ Болградскитѣ българи и гимназисти (29 юний 1865 г.). Въ сжщата година е печатано и за вѣщанието му на български и влашки.

За послѣденъ пѣтъ Селимински се чува прѣзъ януари 1867 г., когато той се оплаква (I. I.) на руския консулъ въ Браила, че библиотеката му е прѣтърпяла голѣма загуба, тѣй като е била отчасти разграбена.

Кога е умрѣлъ Селимински — за това нѣмаме официална дата. Даже Кисимовъ, който прѣдава нѣкои подробности изъ послѣднитѣ му години, пише съвсѣмъ неопрѣдѣлено, че „Селимински е умрѣлъ малко прѣди освобождението“. ¹⁾

гава на руска служба, е увѣрявалъ рускитѣ генерали, които до тогасъ не знаели, че и въ Македония имало „братушки“, а не гърци,

Д-ръ Селимински е образувалъ волентирски отрядъ най-първо въ Браила и околноститѣ му. Ср. писмото на Филаретовъ до Денковлу, Комизопуло и Бостанджиолу, януари 20, 1854 г. „Искра“, год. II, № 9, стр. 564.

¹⁾ Смъртта на Селимински се дължи на стечението на нещастни обстоятелства. Събиранитѣ си съпотъ и пестене пари той е влагалъ въ разни търговски кжщи на съхранение и за обращение. Всички тия той е кроялъ да ги завѣщае по разни благотворителни посоки. Прѣзъ една търговска криза половината отъ сумитѣ е била загубена безвъзвратно, защото много отъ търговцитѣ фалирали, и Селимински отъ мисль се умопобърква. За датата и гроба на Селимински не можахме нищо да научимъ, даже и отъ тия, които носятъ прѣзимето му Сели-